

Lähelläsi, lähelläsi sun

Ystävät ovat laskettavissa, Hukkanen ajatteli, mutta kuka meistä suostuisi nostamaan tummat lasit muistinsa silmien eteen ja miettimään kuinka monta ystävää oli menettänyt?

Pituushypyn voitto kansakoulun toisella luokalla oli asettanut Hukkasen itsestäreippumattomiin antagonistisiin suhteisiin Maken, Hanskin ja Penan kanssa. Menestys rippikouluaikana virsien ulkolukumittelössä vei Sirpan ja Pipsan, kun taas sattumakymppi ainekirjoituksessa aiheena 'Kuinka saan ystäviä, menestystä ja fiksun naisen' lohkaisi jo puolet luokan tytöistä.

Hiukan tuskaisena Hukkanen mietti näitä ja muita kadottamiaan tuolilla työpöydän ääressä. Oliko hänellä todella uskollista läheistä tässä kaikkeudessa? Mikä muu kuin vankkumaton kumppanuus voisi ihmistä kellutella sattumusten karikkoisilla vesillä ja myös estäisi vajoamasta läpi tuolin pimeyteen joka allamme longottelee ahnasta kiitaansa?

Valaistuminen humahti Hukkaseen alhaalta ylös. Puoliväliin. – Kaksoisturvattu! Juuri se

jolla hän istui. Siis oma pylly joka pehmensi kaikkein pistävimpien tiradien hyökkäyksen ja eristi ihmispolon maailman kylmyydestä.

Allaan Hukkanen tunsu kuinka Luojan suunnittelu, testit ja toteutus olivat tulleet täydeksi, pyllyn täyteydeksi, pettämättömäksi toveriksi joka seurasi kantajaansa minne tämä menikin. Jawohl, Hukkanen henkäisi. Vaikka sinä puhuisit ihmisten ja enkelien kielellä mutta sinulla ei olisi pyllyä, olisit vain pikku pilleri planeettojen pallomeressä.

Olihan niin että juuri pylly oli pitkämielinen ja lempeä. Pylly ei kerskannut, ei pöyhkeilyt, ei käyttäytynyt sopimattomasti, vaan pyllyydessään se kaiken peittää, kaiken uskoo, kaikki se toivoo ja kaiken kärsii.

Miten kauniina kaartuivat nyt ihmisen elämä ja pylly Hukkasen mielessä. Miten helpottava visio nähdä nuo kaksi onnellista kulkemassa maailmanlopun horisonttiin, ihminen edellä ja pylly perässä.

ILPO TIIHONEN